



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudce Alešem Korejtkem ve věci **žalobkyně M.H.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2014, č. j. „X“/46091-KRM,**

t a k t o :

- I. **Ž a l o b a** proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16.12.2014, č. j. „X“/46091-KRM, s e z a m í t á .
- II. **Žádný z účastníků n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení uvedeným ve výrokové části tohoto rozsudku byly podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 10. 2014, č. j. „X“, jímž **byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu dosud poskytovaného pro invaliditu prvního stupně**, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice (dále též „OSSZ Pardubice“) ze dne 1. 10. 2014 i podle posudku České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 12. 2014 nepoklesla pracovní schopnost žalobkyně o více než 49 %, žalobkyně (posuzovaná jako kvalifikovaná dělnice /poslední zaměstnání strážná, vrátná/) je tak nadále invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nicméně jedná se stále o invaliditu prvního stupně,

nikoli o invaliditu druhého či dokonce o invaliditu třetího stupně, jak tvrdí žalobkyně, která se podle záznamu o jednání ze dne 10. 12. 2014 „*necítí na žádnou práci*“. Podle posuzujících lékařů je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII (postižení svalové a kosterní soustavy), odd. A (artropatie), položce 1b (osteoartróza – středně těžké postižení) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vyhláška č. 359/2009 Sb.*“), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 až 35 %.

Žalobkyně proti rozhodnutí žalované podala žalobu. V žalobě nezpochybnila, že rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, odd. A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 až 35 %. Žalobkyně v žalobě pouze obecně¹ namítla, že „*nebyla zhodnocena její celková výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat aktivity vzhledem k jejím zdravotním postižením*“ (konkrétně uvedla např. onemocnění krční páteře, vysoký krevní tlak, lymfovenostatické otoky dolních končetin apod.) a zdůraznila, že „*není schopna vykonávat pracovní činnost*“. Přitom žalobkyně pouze obecně odkazovala na lékařskou dokumentaci či na odborné lékařské nálezy, aniž by však uvedla, o jaké konkrétní nálezy a z jakého dne se má jednat. Žalobkyně nezpochybnila (nevyvracela) ani jeden konkrétní závěr lékařů lékařské posudkové služby, k žalobě nepřiložila jediný lékařský nález. Žaloba je spíše projevem nesouhlasu s žalovaným rozhodnutím, než souborem žalobních námitek ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*s. ř. s.*“).²

¹ Na tomto místě soud zdůrazňuje, že není úkolem soudů ve správním soudnictví nahrazovat činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a dotvářet je. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21, dostupný na www.nssoud.cz). Obsah a kvalita žaloby tak v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz).

² Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005 – 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat,² ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně

Dále žalobkyně – opět obecně – namítla, že nebylo přihlédnuto ke zhoršení jejího zdravotního stavu. Žalobkyně tvrdila, že u ní „*dochází k deformaci končetin*“ a „*již potřebuje pomoc při běžných každodenních činnostech*“. Zhoršení jejího zdravotního stavu se „*projevilo také v oblasti gynekologické*“. Svá tvrzení však žalobkyně opět nepodložila žádnou konkrétní (přesně identifikovanou) lékařskou zprávou³ (k žalobě ostatně nebyl přiložen ani stejnopis žalovaného rozhodnutí /§ 71 odst. 2 s. ř. s./).

Z výše uvedených důvodů navrhla žalobkyně, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná se k žalobě nevyjádřila, vyčkávala na závěry příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR.

Soud o žalobě uvážil následovně:

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s., soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se

- a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
- b) invalidním následkem pracovního úrazu.

neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž).

³ Přitom řízení před správními soudy je ovládáno zásadou projednací a nikoliv vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 46/2013 – 28, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014 - 23), **tzn., že skutkový stav je zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených** (přičemž platí, že každý z účastníků prokazuje ty skutečnosti, ze kterých vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky). Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka neúspěch ve věci.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. **Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.** Podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod je podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zák. č. 582/1991 Sb.“), posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. **Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku.** Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zák. č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak **posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí.** Posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý pouze v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k účastníkem řízení udávaným potížím, zodpoví jeho námítky a své posudkové závěry náležitě zdůvodní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Ads 169/2014 – 27). **Jinými slovy: Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává.** Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti posudku – srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, rozsudek ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, rozsudek ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013 – 22, rozsudek ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 25/2013 – 26, a mnohé jiné), případně - namítá-li to žalobce - zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

Z důvodů shora popsaných soud ve věci provedl důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Hradci Králové (dále též „PK MPSV“ či „posudková komise“), ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. Posudek byl vypracován dne 20. 5. 2015 a byl čten při jednání soudu dne 24. 7. 2015, k němuž se však řádně předvolaná žalobkyně nedostavila. Ač jí bylo předvolání k jednání doručeno již dne 22.6.2015, až v odpoledních hodinách dne 21. 7. 2015 byla soudu doručena (osobně – do podatelny soudu) omluva s žádostí o „odložení soudního jednání“ z „důvodu plánovaného lázeňského pobytu“. Důvody uvedené v omluvě však soudu žalobkyně nedoložila, nadto její omluvu nelze považovat za včasnou, neboť o „plánovaném lázeňském pobytu“ se sine dubio dozvěděla dříve než dne 21. 7. 2015, je tudíž prima facie patrné, že svou neúčast neomluvila bezodkladně, tedy ihned poté, jakmile se dozvěděla o překážce, která jí v účasti na jednání (údajně) brání. Soud tedy věc projednal v její nepřítomnosti, neboť nebyly splněny podmínky pro odročení jednání (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).⁴

Z posudku PK MPSV soud zjistil, že v **PK MPSV zasedal jako odborný lékař klinických oborů ortoped MUDr. Otakar Málek**. PK MPSV vycházela při zpracování posudku ze spisové dokumentace vedené pro žalobkyni u Lékařské posudkové služby OSSZ Pardubice, ze spisové dokumentace vedené pro žalobkyni u České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové, oddělení posudkové služby, a dále ze zdravotní dokumentace žalobkyně zapůjčené od praktické lékařky žalobkyně a z dalších nálezů vyjmenovaných na straně 2 posudku PK MPSV. K vlastnímu přešetření žalobkyně nedošlo, neboť žalobkyně se z jednání PK MPSV (taktéž) omluvila a souhlasila s tím, aby PK MPSV jednala v její nepřítomnosti. **PK MPSV tak zpracovala posudek v řádném složení, za účasti lékaře z oboru posudkového lékařství (MUDr. Vladimír Mlčoch) a z oboru ortopedie, tj. medicínské specializace, kam spadá léčba dominantního postižení žalobkyně (viz níže). Posudková komise měla k dispozici kompletní posudkovou dokumentaci obsahující celou řadu odborných lékařských nálezů. PK MPSV tudíž měla dostatečné množství podkladů k tomu, aby se objektivně vyjádřila k rozsahu a intenzitě zdravotních postižení, jimiž žalobkyně ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí trpěla.**

Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dle PK MPSV zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, odd. A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně pak PK MPSV stanovila podle kapitoly XIII oddílu A položky 1b přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. na 35 %, když (na rozdíl od lékaře ČSSZ) nenalezla žádný důvod pro zvýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti (§§ 3, 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb.). **PK MPSV tak potvrdila správnost posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ze dne 1. 10. 2014 a posudku České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 12. 2014**, dle kterých žalobkyně (posuzovaná jako kvalifikovaná dělnice – strážná, vrátná) je tak nadále invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nicméně jedná se stále o invaliditu prvního stupně, nikoli o invaliditu druhého či dokonce o invaliditu třetího stupně.

⁴ Krajský soud uvádí, že obecně lze akceptovat pouze takovou omluvu účastníka řízení z účasti na nařízeném jednání, která je soudu zaslána neodkladně (tedy ihned poté, co se účastník o okolnostech bránících mu v účasti na nařízeném jednání dozvěděl), a je řádně odůvodněna (tzn. je v ní uveden důvod, který účastníkovi brání zúčastnit se nařízeného jednání). Současné platí, že tvrzený důvod musí být (je-li to objektivně možné) prokázán (doložen).

K námitkám žalobkyně PK MPSV uvedla následující:

Žalobkyně je 40 letou obézní osobou s lehkým snížením úchopové schopnosti horních končetin po opakovaných operativních úpravách degenerativních změn kořenových kloubů palců s otoky hřbetů a prstů.

Doložené **neurologické nálezy** nedokládají těžké postižení nervosvalového vedení, porucha cití je dosud posudkově nevýznamná.

Ortopedické nálezy, jichž se žalobkyně obecně v žalobě dovolávala (např. Ortopedické oddělení Nemocnice Nové Město na Moravě - MUDr. Pilný ze dne 31. 3. 2015), **potvrzují dobrou úchopovou funkci horních končetin**, a to i při nálezů subluxované zápěstní kůstky levé horní končetiny a návrhem na její operativní odstranění (1. 9. 2015). **Vykonávané práce (strážná, vrátná) lze považovat nejvýše za středně těžké, nevyžadující plně zachovanou funkčnost horních končetin, na nichž je pouze mírný otok a není prokázáno těžké funkční motorické postižení ve smyslu jejich ochrnutí nebo funkční ztráty. Rovněž četné operativní zákroky na orgánech byly úspěšné a nemají posudkový význam.** Rekonvalescence po laparoskopické gynekologické operaci provedené v květnu 2015 by při normálním průběhu neměla trvat déle než 3 měsíce. Doporučené operativní řešení subluxované levé zápěstní kůstky na září 2015 by ani v opakovaně operovaném terénu horních končetin nemělo i s rehabilitací trvat déle než půl roku.

V žalobě uváděné onemocnění krční páteře nedokládá v neurologickém, ortopedickém i rehabilitačním nálezů závažné funkční postižení hybnosti krčního úseku páteře – není ztuhlost ani těžké omezení rozsahu hybnosti. **Štítná žláza** je pouze ve sledování a bez léčby, hypertenze je uspokojivě kompenzovaná a žádný z funkčních testů nepotvrdil funkčně významné postižení kardiovaskulárního aparátu. **Objektivně ve srovnání s rokem 2012 se zdravotní stav žalobkyně stabilizoval a k uváděnému těžkému zhoršení nedošlo. Popisované zhoršení nevyplývá ani z nových nálezů obsažených ve zdravotnické dokumentaci z roku 2015.**

Ostatní zdravotní změny (bolesti páteře a nosných kloubů při věku přiměřených degenerativních změnách bez kořenového kompresivního syndromu a omezení rozsahu kloubní hybnosti, stav po léčbě snížené činnosti štítné žlázy po de Quervainově zánětu, mírné lymfovenostatické otoky dolních končetin kombinovaného původu /nadváha, lipedém, plochonoží/, hypertenzní choroba I. stupně kompenzovaná léky, lehký syndrom levého karpálního tunelu, obezita I. stupně, stav po plastice tříselných kýl s dobrým pooperačním výsledkem, stav po operativním odstranění slepého střeva a operaci cysty pravého vaječníku, odstranění kostních hmot v oblasti levého zápěstí, po laparoskopickém odstranění děložních přívěsků vpravo pro endometriózu, stav po artroskopickém ztužení zápěstních kůstek palce levé ruky pro rhisartrosu II. stupně s odstraněním kovového materiálu a konverzí ztužení, stav po artroskopickém ztužení zápěstních kůstek palce pravé ruky pro rhisartrosu II. stupně s odstraněním kovového materiálu a konverzí ztužení a stav po laparoskopickém odstranění dělohy - květen 2015) **byly posudkově zhodnoceny.**

Soud k tomu pro úplnost dodává, že **bolesti jako průvodní jev somatického nebo duševního onemocnění nejsou samostatným posudkovým kritériem**, protože intenzita jejich vnímání je zcela dána individuálním prahem bolesti a duševním stavem posuzovaného.

Obdobně rozhodující není subjektivní přesvědčení žalobkyně o nesprávnosti posudků, neboť jedině lékař se specializací na posudkové lékařství disponuje odbornou kompetencí ke stanovení dominantního zdravotního postižení a míry poklesu pracovní schopnosti. V této souvislosti je možno připomenout i ustálenou soudní praxi, dle které **se při posuzování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoli ze subjektivních pocitů a stesků posuzovaného** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46). **Jinými slovy: pro určení stupně invalidity není rozhodující počet operací, udávané subjektivní obtíže, množství užívaných léků, ale aktuální klinický nález doložený odbornými lékařskými nálezy.** V této souvislosti lze poukázat na závěr lékaře ČSSZ, dle kterého s ohledem na značné subjektivní obtíže, ale i vzhledem k charakteru zdravotního postižení žalobkyně, nelze vyloučit **psychickou nadstavbu nad somatické onemocnění** a bylo by vhodné, aby ošetřující lékaři žalobkyně i tímto směrem upřeli svou pozornost s cílem systematickou léčbou zmírnit subjektivní potíže žalobkyně.

Soud tedy shrnuje, že stěžejním důkazem v řízení byl posudek PK MPSV. Tento posudek shledal soud jednoznačným, určitým, srozumitelným, úplným a přesvědčivým, neboť se v něm posudková komise vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotila potíže udávané žalobkyní, podrobně reagovala na její námítky a své posudkové závěry náležitě zdůvodnila. Další doplnění posudku proto již nebylo třeba, ostatně žalobkyně k posudku žádné výhrady neměla (posudek jí byl doručen již dne 3.6.2015), taktéž soudu nepředložila žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že zdravotní stav žalobkyně byl přezkoumán řádně a objektivně, přičemž bylo nepochybně prokázáno, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nicméně jednalo se stále o invaliditu prvního stupně, nikoli o invaliditu druhého či dokonce o invaliditu třetího stupně. Žalovaná tedy rozhodla správně, pokud žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu dosud poskytovaného pro invaliditu prvního stupně zamítla.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně nebyla v tomto řízení procesně úspěšná a žalovaná ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. července 2015

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová